

– A házvezetőnőmnek dolga van. Szükséged van rá? – emelte fel a hangját. Aztán észrevette a fiú védekező mozdulatát, és arca megfogalmazhatatlan gondolatok sötétjébe olvadt.

– Köszönöm, semmi.

Nehéz volt hátat fordítania, de megtette és sikeresen becsukta maga mögött az ajtót.

Hazament. Ledobta magát az ágyra. Egy darabig még émelyítő zűrzavar hingtázott az agyában, aztán hatalmába kerítette az a legyőzhetetlen jóérzés, melyet a fél-öntudatba süllyedő egészséges fizikum okoz. Éppen megszólalt a sűrű római harangszó is, delet jelezve. Úgy érezte, hogy a harangszó, mint hosszú fonál, benyúl érte az ablakon, áthurkolja, felemeli, s máris ott lebeg Róma fölött, a vibráló, déli levegőben. Tudatának közepe már megaludt, mint a tej, de széle, ahol az érzéki világgal érintkezett, még érezte a fény melegét, a ringatózást.

– A városok – motyogta –, a városok... – és végleg elaludt.

